

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie ze skargi D. C. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia w przedmiocie kosztów zawartego w pkt 1 wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 grudnia 2017 r.,
sygn. akt XXVII Ca [...], wydanego w sprawie
z powództwa D. C.
przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń [...] S.A.
z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 grudnia 2018 r.,

- 1. odrzuca skargę,**
- 2. oddala wniosek strony pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.**

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w lipcu 2016 r. powód D. C. domagał się zasądzenia od strony pozwanej [...] Towarzystwo Ubezpieczeń [...] S.A. w W. kwoty 16 029,35 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 maja 2016 r. do dnia zapłaty, z tytułu bezpodstawnie zatrzymanych środków zgromadzonych przez powoda na tzw. polisolokacie, w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy ubezpieczenia.

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy w W. oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 4 817 zł.

W wyniku apelacji powoda Sąd Okręgowy w W. zmienił wyrok Sądu Rejonowego i uwzględnił powództwo w całości oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda koszty procesu za pierwszą instancję w kwocie 3 219 zł, a za drugą w kwocie 2 602 zł.

W uzasadnieniu przyznał, że rozstrzygając o kosztach procesu na skutek omyłki zastosował w sprawie stawki wynagrodzenia za zastępstwo procesowe z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w sytuacji, gdy w tym czasie obowiązywało już rozporządzenie z dnia 22 października 2015 r. przewidujące wyższe stawki.

W skardze na niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia, powód zaskarżył wyrok Sądu drugiej instancji w zakresie, w jakim rozstrzygnięto o wysokości kosztów procesu za pierwszą instancję, wskazując, że jest on niezgodny z art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postanowienie o charakterze procesowym, dotyczące zasądzenia kosztów procesu nie jest zaskarżalne skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem, a strona może dochodzić ewentualnego odszkodowania na zwykłej drodze prawnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2015 r., I CNP 28/15,

nie publ.). Koszty postępowania sądowego jako takie nie mogą być zaliczone do odszkodowania, którego strona pokrzywdzona może dochodzić od Skarbu Państwa w ramach skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2015 r., V CSK 453/14, G.Praw. 2015/85/7; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2008 r., IV CNP 22/08, nie publ.).

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. odrzucił skargę. Skoro skarga powoda ze względu na jej przedmiot została odrzucona, co zostało wyjaśnione w powołanym i ugruntowanym już orzecznictwie Sądu Najwyższego, to nie zachodziła potrzeba podejmowania przez stronę pozwaną ochrony jej interesów i z tego względu zawarty w odpowiedzi na skargę wniosek o zasądzenie kosztów tego postępowania należało oddalić, bowiem w tej sytuacji brak jest podstaw do przyjęcia, iż podjęcie obrony było celowe w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 424¹² k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., zwłaszcza, że w odpowiedzi na skargę nie zawarto wniosku o jej odrzucenie (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2014 r., III CSK 280/14, nie publ.).